

však v dovolacím řízení nepřichází v úvahu, že vyrovnací řízení vedeno bylo zároveň ohledně jmění prv jmenované společnosti i ohledně jmění obou veřejných společníků. Nezáleží na tom, že řízení to zavedeno bylo jediným usnesením, a že bylo stejným způsobem skončeno, rozhodná je skutečnost, že bylo současně vedeno ohledně jmění jak společnosti tak i společníků, a sice ohledně každého z nich zvláště, jak je patrné z příslušných spisů. Opačný náhled odvolacího soudu není skutkovým zjištěním, nýbrž mylným právním posouzením. Je proto účinky vyrovnání na spornou pohledávku posouditi zvláště ohledně každého tohoto jmění. Rozhodujícím právním předpisem je tu § 61 čis. 2 vyrovn. ř. ve spojení s čl. 122 obch. zák. Kdyby byla žalobkyně pouze věřitelkou společnosti, byla by důsledkem Šu 61 vyr. ř. bývala oprávněna přihlásiti ve vyrovnacím řízení společnosti celou svou pohledávku příslušející jí proti této, kdežto co do jmění veřejných společníků mohla by ve vyrovnacím řízení uplatniti jen neuhrazený zbytek pohledávky, ať již skutečný nebo aspoň předvídatelný (sr. komentář Bartsch-Pollak k § 61 vyrovn. ř.). Dovolatelka však tvrdí, že je ohledně sporné pohledávky věřitelkou nejen společnosti, nýbrž i obou žalovaných společníků, jichž závazek je nedílný se závazkem společnosti. V tomto případě nemůže dovolatelka jako věřitelka společnosti i společníků míti méně práv než věřitel společnosti, jenž může se hojiti na společnících jen pro neuhrazený zbytek své pohledávky, naopak jest jí přiznati vzhledem k nedílnému závazku stejné právo proti každému ze společníků jako proti společnosti. Byla proto žalobkyně, předpokládajíc ovšem správnost jejího skutkového přednesu, oprávněna uplatniti ve vyrovnacím řízení každého společníka celou svou pohledávku, a je důsledkem toho oprávněna požadovati nejen od společnosti, nýbrž i od každého společníka celou kvotu narovnáním určenou a sice smluveným způsobem, takže v tomto případě může požadovati jak od společnosti, tak i od každého společníka 25% pohledávky ve vytčených splátkách pod ztrátou lhůt a obživením celé pohledávky. Sporným zůstal skutkový přednes strany žalující, že šlo o nedílný závazek obou jmenovaných dlužníků, mimo to i výše pohledávky, kteréž skutečnosti žalovaní výslovně popřeli. Dovolací soud trvá mimo to i pro tento případ na zásadě vytčené rozhodnutím č. 1396 sb. n. s., že nelze spatřiti bezpodmínečné uznání pohledávky dlužníkem, jenž pojal pohledávku do rozvahy za účelem zjištění hlasovacího práva věřitelova. Nesporno je, že první splátku zapravila pouze uvedená společnost, ne však žalovaní společníci její. Bude-li zjištěna správnost sporného skutkového přednesu žalující strany, bude vyhověti žalobě ohledně obou žalovaných co do částky představující neuhrazený zbytek pohledávky. Je proto třeba zjistiti sporné skutkové okolnosti a rozhodnouti podle toho ve smyslu tohoto poukazu.

Čís. 4225.

Předpis, stanovící pro platnost smlouvy určitou formu, platí i pro předchozí úmluvu.

(Rozh. ze dne 7. října 1924, Rv I 1183/24.)

Žalobě manžela na manželku o splnění kupní smlouvy ohledně $\frac{3}{8}$ nemovitosti a zaplacení kupní ceny procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dle žalobního návrhu domáhá se žalobce na žalované, své manželce, dodržení tržní smlouvy o $\frac{3}{8}$ domu prý již pro ně závazně ujednané, a plnění z této smlouvy, totiž zaplacení kupní ceny. Ježto jde o smlouvu tržní mezi manžely, jest dle zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. nutným předpokladem její platnosti, by zřízena byla ve formě notářského spisu. Dle povahy věci nelze tomuto zákonnému předpisu, k jehož šetření dlužno přihlížeti z moci úřední, dáti jiný význam, než že souhlas k smlouvě může býti platně projeven jen ve formě notářského spisu a že až do té doby souhlas, projevený v předchozím vyjednávání o smlouvu nebo již v úplném ujednání smlouvy nemá závazné platnosti. S tohoto hlediska nelze ovšem přisvědčiti názoru dovolání, že při smlouvách o právních jednáních podrobených náležitosti notářského spisu, váže strany již předchozí, této formy postrádající ujednání stran, a poukaz dovolatelův na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni, v dovolání citované, v němž se ostatně jedná o »uznání dluhu« mezi manžely, při němž ve zřetel přichází spíše průvodnost takového projevu, než platnost a závaznost souhlasu smluvního, musí se minouti úspěchem.

Čís. 4226.

Exekučnímu soudu nelze rozhodovati o námitce, že přihlášené pohledávky na daních a přírážkách nejsou po právu, ježto nebylo řádně provedeno ukládací řízení. Odpor dlužníka jest poukázati na cestu správní.

Zadrželé příspěvky k úrazové pojišťovně požívají přednostního práva zástavního na nemovitosti dle obdoby a v mezích §u 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák.

Příspěvkům, placeným zaměstnavateli za osoby podrobené nemocenské povinnosti pojistné za účelem zlevnění cen mlýnských výrobků a chleba (Opatření Stálého výboru Národního shromáždění ze dne 25. srpna 1920, čís. 494 sb. z. a n.), nepřisluší přednostní právo zástavní.

(Rozh. ze dne 7. října 1924, R II 326/24.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice ve výsadním pořadí výdělkovou daň, příspěvky k úrazovému pojištění a okresní nemocenské pokladně zaměstnavatelské příspěvky na zlevnění mlýnských výrobků dle opatření ze dne 25. srpna 1920, čís. 494 sb. z. a n. Rekursní soud k rekursu knihovního věřitele napadené usnesení potvrdil.